

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 43: Tu Thiện Là Chẳng Trụ Không, Mà Là Tu Phước Vậ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 003)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tu thiện, bất trụ không dã, tu phước dã.】

(Nghĩa là: Tu thiện là chẳng trụ vào Không, ấy là tu Phước vậy.)

Cho nên, phước và huệ phải cùng song tu. Ly tất cả tướng là tu Huệ, tu tất cả thiện là tu Phước, đó gọi là Phước Huệ song tu.

Vì có phước huệ song tu thì mới có thể viên thành Phật đạo. Khi chúng ta thọ Tam Quy Y, chúng ta niệm “Quy y Phật, Nhị Túc Tôn”. Nói cách khác, Nhị Túc Tôn chính là Phật. Chữ “Túc” nghĩa là đầy đủ, viên mãn, không khiếm khuyết mảy may nào. Chữ “Nhị” chỉ cho hai loại viên mãn: một là Trí Huệ viên mãn, hai là Phước Báo viên mãn.

Vì vậy, người tu hành nhất định phải tu cả phước lẫn huệ. Không thể chỉ tu huệ mà bỏ tu phước, cũng chẳng thể chỉ tu phước mà bỏ tu huệ, làm thế đều sai cả.

Nếu chỉ tu phước mà không tu huệ, thì quả báo chắc chắn vẫn nằm trong sáu nẻo luân hồi (Lục đạo), không thể thoát khỏi ba cõi (Tam giới).

Nếu chỉ tu huệ mà không tu phước thì có thể thoát khỏi Tam giới, chứng được Tiểu quả (như A-la-hán, Duyên Giác, Quyền giáo Bồ-tát). Nhưng chứng quả rồi thì sao? Sẽ không có phước báo.

Trong Kinh có câu ví dụ: **“Tu huệ bất tu phước, La-hán thác không bát”** (*Tu huệ không tu phước, La-hán ôm bát không*). Vị A-la-hán đi khát thực mà chẳng ai cúng dường, ấy là do thiếu phước báo! Quý vị thử nghĩ xem, không có phước báo thì không thể độ chúng sanh. Tuy quý vị có trí huệ, nhưng lại không có duyên phận với chúng sanh. Không kết pháp duyên, không có duyên

thì đi khát thực cũng chẳng ai cho, không ai cúng dường, vậy quý vị còn thuyết pháp cho ai nghe? Sẽ chẳng ai nghe cả.

Từ đó có thể thấy, mục đích thành Phật của quý vị là muốn phổ độ chúng sanh, mà nếu không tu phước, làm sao độ được họ? Cho nên, người học Phật nhất định phải hiểu rõ đạo lý Phước Huệ song tu.

Trong việc Phước Huệ song tu, thì Huệ trọng hơn Phước. Hiểu được đạo lý này, quý vị mới biết “ly tất cả tướng” là chủ chốt, là điều quan trọng bậc nhất. Còn “tu tất cả thiện” là phần hỗ trợ, nhưng cũng vô cùng quan trọng.

Vậy “ly tướng” là ly ở đâu? Chính là ngay trong việc “tu tất cả thiện” mà lìa tướng. Nếu không tu tất cả thiện thì quý vị lìa cái gì? Chẳng có gì để lìa cả. Phải hiểu rõ rằng: **Ngay nơi tu thiện mà lìa tướng, đó mới thật là Phước Huệ song tu, mới gọi là chân sám hối.**

Điều tối kỵ nhất của người học Phật là tu phước mà không tu huệ. Trong cửa Phật, đệ tử dạng này rất nhiều. Họ thích tu phước, thích phước báo, thích hưởng phước nhưng lại không cần trí huệ, đó gọi là “si phước” (phước báu của sự ngu si).

Phước báo này sẽ hưởng ở đâu? Quý vị phải biết, vì họ ngu si nên sẽ biến thành súc sanh, hưởng phước trong đường súc sanh.

Nên Phật dạy trong kinh: **“Tu phước bất tu huệ, đại tượng quả anh lạc”** (*Tu phước không tu huệ, voi lớn đeo chuỗi ngọc*). Do “si phước”, họ đầu thai vào đường súc sanh làm voi cho vua cưỡi. Thời xưa vua chúa ra ngoài không có xe hơi, thường cưỡi ngựa hoặc voi. Voi của vua cưỡi thì toàn thân đeo đầy vàng bạc, lưu ly, thất bảo, đó chính là phước báu của nó, nó đi hưởng cái phước ấy.

Thời nay vua chúa ra ngoài thì ngồi xe, không còn cưỡi voi nữa. Nhưng hiện nay súc sanh hưởng phước cũng rất nhiều, chúng ta thấy thú cưng của người nước ngoài đó. Nếu quý vị tu phước mà không tu huệ, kiếp sau coi chừng sẽ làm thú cưng cho người nước ngoài.

Điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng! Nhất định phải hiểu rõ Phước Huệ song tu, trong đó Huệ trọng hơn Phước, như vậy mới là đúng đắn.